

ПРОЛОГ

Приказка, седем години по-рано

По този път никога не минават непознати, помислиха си едновременно сестрите, докато човекът вървеше към тях. Във всеки случай не и непознати в делови костюми – просто нямаше причина да са тук, напред нищото. Обаче този беше тук и на всяка стъпка изпод краката му се вдигаха облачета прах, които после се посипваха в маншетите на безупречно изгладения му панталон. По-голямата сестра вдигна вежда и се доближи до бялата ограда, докато помалката довършваше черешовата близалка, вече полуразтопена от следобедното слънце.

Мъжът най-сетне стигна до тях и спря, кимна за поздрав.

– Здравейте, дечица – рече с благ глас.

Слънцето блестеше в лъскавата му руса коса и хвърляше тънки сенки върху лицето му, вече с леки бръчици.

– Аз съм на *единайсет* – отвърна с достойнство по-голямата сестра, вирнала брадичка.

– Извинявайте! Здравейте, *млади дами* – поправи се мъжът с усмивка.

В отговор голямата сестра се врътна и се престори, че не го оглежда. Празничната ѝ рокля се изду като червена гъбка. Докато я наблюдаваше, усмивката на мъжа се стопи. Погледът му потъмня, усмивката се превърна в гримаса и

Jackson Pearce
SISTERS RED
Copyright © 2010 by Jackson Pearce
This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, New York, USA. All rights reserved.

© Деян Кючуков, превод
© Стефан Касъров, художник на корицата

ИК „Колибри“, 2011

ISBN 978-954-529-525-6

той облиза устни по такъв начин, че на голямата сестра ѝ се сви стомахът. Тя спря напред пируета и хвана лепкавата ръка на сестра си, издърпа ѝ близалката и я стисна здраво като оръжие.

– Майка ви у дома ли е? – попита мъжът, отново с любезна усмивка на лицето.

– Майка ни не живее тук – отвърна малката сестра и подритна едно глухарче. – Имате странни очи – добави тя, примижала срещу слънцето, за да види по-добре лицето на мъжа.

Ирисите му бяха с червеникавокафявия цвят на есенните листа.

– Шт, Роузи! – смъмри я сестра ѝ и направи крачка назад.

– Нищо, нищо – рече мъжът и пристъпи към тях. – Това е за да виждам с тях по-добре хубавите ви личица, миличките ми. А татко ви у дома ли си е? Или брат ви?

Голямата сестра поклати глава, черните къдрици се размятаха по раменете ѝ.

– Но баба ни е в къщи.

– Бихте ли я повикали, ако обичате?

Голямата сестра се поколеба, като го преценяваше с поглед. Накрая кимна сухо и се обърна към малката къща зад гърба си.

– Ома Марч! Един човек те търси!

Никакъв отговор.

– *Ома Марч!* – извика по-силно тя.

Вратата се отвори силно и се блъсна в лехата с гербери, посадени точно пред къщата. Ома Марч застана на прага с престилка на маргаритки, наръсена с брашно от тортата, която правеше за рождения ден на съседското момче. В двора отекнаха звуци от телевизора, мелодията на телевизионната игра „Познай цената“ се набърка в песента на птичките по околните дървета.

– Какво има, Скарлет, мила? – попита спокойно тя, не беше от избухливите.

Скарлет дръпна Роузи към къщата.

– Там има един мъж. *Непознат* – отвърна Скарлет с нотка на предупреждение в гласа, докато се шмугваше покрай баба си в къщата.

Вътре Роузи се плъосна пред малкия телевизор в кухнята, но Скарлет остана зад широкия гръб на Ома Марч, стиснала в юмрука си червената близалка.

– О – рече Ома Марч, погледна изненадано непознатия и махна престилката, под която носеше сини дънки.

– Добър ден, госпожо. Представител съм на „Ханау Ситрус Гроув“. Бихме искали да разширим бизнеса си, предлагаме цитрусови плодове по домовете. Плаща се при доставката след три до шест седмици. Да ви покажа ли нашия каталог?

– Цитрусови? Нещо като портокали? – попита Ома Марч с немския си акцент.

Тя махна на мъжа, той отвори бялата портичка и се запъти към жената с протегната за здрависване длан.

– Да, госпожо. Портокали, грейпфрути, мандарини – мъжът стисна ръка на Ома Марч, ръкавът на тъмносиньото му сако се дръпна и откри странен черен знак на китката.

Скарлет присви зелените си очи, за да го разгледа по-добре. Беше стрела, но не приличаше на татуировките на дърводелеца, който живееше надолу по пътя, а сякаш бе като оцветяване на самата кожа.

Ома Марч проследи погледа на Скарлет и изведнъж устата ѝ се стегна в права линия. Въздухът замря. Искрящите очи на търговския пътник се замъглиха от същото злоещо изражение, както по-рано, когато бе погледнал Скарлет откъм пътя.

– Нямаме нужда, господине, благодаря – каза Ома Марч с внезапна твърдост в гласа.

Отначало никой не помръдна, което напомни на Скарлет за начина, по който кучетата стоят като вцепенени непосредствено преди да се сдавят. Търговският пътник облиза отново устни и изгледа Ома Марч няколко дълги секунди, после устата му взе да се разтегля в бавна пълзяща усмивка.

– Сигурна ли сте? – попита, докато тя затръшваше вратата.

Веднага щом резето щракна, тя се извърна към тях с преbledняло лице, на което очите се открояваха като бледозелени дискове. Скарлет се сепна, като видя баба си с такова непознато изражение. Близалката падна на пода.

– *Versteckt euch!*¹ – прошепна дрезгаво Ома Марч и посочи припряно към спалнята си в дъното на къщата.

Скрийте се веднага!

Роузи заряза телевизора и стисна уплашено ръката на сестра си. Скарлет отвори уста да поиска от баба си обяснение, но преди да успее да намери думите, отвън долетя дрезгав гърлен вой. Кръвта на Скарлет се смръзна.

Ома Марч залости с трясък вратата с дървена греда, вдигна през главите им един от яркожълтите кухненски столове и подпря с него дръжката на бравата точно преди тя да започне бясно да мърда.

– *Schatz!*², съкровища мои, няма да ви дам на него! – изломоти тя сподавено като молитва. После се хвърли към телефона и започна да набира. – Чарли? Чарли, един от тях е тук, отвън – зашепна трескаво Ома Марч на стария Рейнолдс, дърводелеца, който живееше надолу по пътя. – О, Господи, Чарли, побързай – помоли го тя.

След това тресна слушалката и с цялата си тежест взе да тласка дивана, за да барикадира вратата и с него.

Отвън долетя поредният дрезгав вой, последван от неистово драскане по вратата.

Ома Марч извърна рязко глава към внучките си. Насълзените ѝ очи гледаха умолително.

– Скарлет! Не се тревожи за мен. Вземи Роузи и се скрийте!

Скарлет кимна. Тя хвана сестра си за ръка, дръпна я в спалнята и затръшна вратата. Те се мушнаха в ъгъла между леглото и библиотечния шкаф на кълбо от преплетени ръце и крака и там притихнаха, вдишвайки прохладния аромат на перилен препарат и мускусния дъх на стари книги по философия. От другата стая се чуваше стържене, докато Ома Марч се бореше с дивана. Отново пресипнал вой,

след това остър трясък и звук от пороя трески от вратата, посипали се по пода.

Ома Марч закрепя неистово на немски, но крясъците ѝ бяха заглушени от грохота на събаряни и разбивани мебели, раздирана тапицерия, дрънчаща посуда. Скарлет прехапа долната си устна с такава сила, че тя прокърви.

И след това тишина – зловеща тежка тишина, която заля къщата и удави крясканиците на участниците в „Познай цената“.

Сестрите се долепиха една към друга почти като огледални образи, телата им се притискаха толкова силно, че сърцата им сякаш станаха едно общо, туптящо помежду им. Роузи пъкна малките си пръстчета в гъстата черна коса на Скарлет и зарови лице във врата ѝ. С едната си ръка Скарлет галеше успокоително главата на сестра си, с другата опипваше под леглото за нещо, каквото и да е, с което да си послужи, за да се отбраняват. Нещо по-сигурно от близалка. Тя потръпна, когато сянка препречи ивицата светлина под вратата. Най-сетне пръстите ѝ напипаха под леглото гладката дръжка на ръчно огледало.

Оттатък вратата сянката замърда напред-назад, на всеки няколко стъпки се чуваше запъхтяно ръмжене и драскане с остри нокти по дъсчения под. Скарлет гледаше като хипнотизирана и се сепна, когато стъпките внезапно спряха. Сянката натисна дървената врата с такава сила, че сякаш щеше да я разцепи с тежестта си. Роузи изпищя, а Скарлет удари силно огледалото в нощното шкафче и го счупи. С треперещи пръсти извади от рамката най-големия къс стъкло.

Алуминиевата топка на бравата се завъртя съвсем бавно, та Скарлет за миг си помисли, че това е баба им, която идва да ги провери, както често правеше, преди да си легне. Тя замижа. *Това е Ома Марч. Аз не съм тук, Роузи не е тук, и двете сме в леглото.* Но щом вратата се откряна, си наложи да отвори очи и стисна зъби, като видя пълните бузки на Роузи все така да се тресат от страх пред нея. Вратата се откряна още, още, растящият сноп светлина ги издирваше в тъмното. Общото сърце помежду им заблъска лудо, когато вратата най-сетне се отвори напълно и те

¹ Скрийте се (нем.). – Б. пр.

² Schatz – съкровище, галено обръщение (нем.). – Б. пр.

бяха изложени на светлината, безпомощни да се скрият от открояващия се в рамката силует.

Това беше *той*, търговският пътник, но същевременно... не беше. Още беше с лъскавата руса коса, но сега тя бе разпръсната на снопчета по тялото му като петна от някаква болест. Очите му бяха грамадни и кухи, устата – разкривена и разтегната, сякаш бе опъната назад, с оголени два реда дълги остри зъби. Гърбът му беше като пречупен, раменете прегърбени, а краката присвити. А стъпалата му... ужасните нокти бяха дълги и извити на куки, те оставяха дълбоки белези по дъсчения под, докато бавно пристъпяше към момичетата.

Той се приведе, за да мине през вратата, и с плавно преобразяване изгуби и последните черти, които го оприличаваха поне донякъде на костюмирания търговски пътник. Поне отчасти на *човешко същество*. Носът му се издължи и се превърна в муцуна, устните му се разтеглиха още повече. Той отпусна ръце – не, *лапи* – на земята, гъста мазна козина покри цялото му тяло. А *миризмата*... От съществото – от *вълка* – се носеше мъртвешка воня на разложение, от която на сестрите им призля. Той ги изгледа гладнишки, със зловеща възхита в погледа.

Скарлет преглътна с усилие и стисна парчето огледало с такава сила, че то се вряза в дянта ѝ. Тя потисна напирещите сълзи, енергията в краката я таскаше към бягство, а водещият на „Познай цената“ продължаваше да нарежда нещо за мебели за трапезария, сякаш нищо не се беше случило, сякаш зад гърба на чудовището не се виждаше тялото на баба ѝ на пода.

Тя се взря в злите червеникави очи на звяра и той вирна краставата си муцуна. Преди да осъзнае какво прави, Скарлет тикна Роузи под леглото и скочи, вдигнала парчето огледало пред себе си като нож. Тя направи крачка напред, после още една, докато се озова толкова близо до чудовището, че зловонният му дъх я задави. Вълкът отвори уста, острите зъби и окървавеният му език се насочиха към нея. Една мисъл се бе загнездила в съзнанието на Скарлет и тя си я повтаряше отново и отново като припев, като молитва: „Само аз останах да се бия, затова сега ще те убия.“

ГЛАВА 1

Скарлет Марч

Той ме следва.

Крайно време беше. Трябваше да мина пет пъти покрай старата железопътна гара, преди да долови аромата на парфюма ми. Преструвам се, че не чувам приглушения звук от стъпки в мрака зад себе си, и загръщам по-плътното рамене с пурпурната си наметка. Потрепервам престорено, когато полъх на вятъра се втурва през лъскавата ми коса. *Точно така... хайде, давай. Помисли колко силно искаш да ме разкъсаш. Представи си колко ще е вкусно сърцето ми.*

Поспирам на тгъла, първо, за да се уверя, че моят преследвач е все още зад мен, а *също така* и за да се престоря на объркана и уплашена. Нищо не разпалва така кръвта им, както изгубено младо момиче в опасен квартал на града. Мокрият паваж блести от уличните лампи, а аз избягвам светлината, доколкото мога. Ефектът напълно ще се провали, ако види грапавия, назъбен белег там, където би трябвало да е дясното ми око. Превръзката покрива част от него, но не може да го скрие целия. За щастие вълците обикновено са прекалено концентрирани върху червената наметка, за да ги е грижа за друго.

Правя рязък завой и поемам по тясна уличка. Преследвачът ми тръгва след мен. Тази част на града вони на кис-